

STUDENE MUKE NAŠEGA LUKE

Mama se zabrinula. Za objed imaju puricu s mlincima – najdraže Lukino jelo – a Luka ne jede. Samo mrlja po tanjuru.

– Što te muči, Luka?

– Ma taj studenac. Moram napisati sastav.

– O mineralnoj vodi? – začudi se tata.

– Ne, o mjesecu.

– Mjesec se zove studeni. Zato što je hladno – pouči ga mama. Uvijek njega netko poučava i ispravlja. Ako je hladno, onda su mjesec trebali nazvati hladni. Ili hladnjak. Ili hladnjača – kao što postoji i veljača. Ali sad je to ime već zauzeto. No nije imao volje upuštati se u rasprave.

– I ne volim što je mrtav hladan – nastavi Luka o mjesecu.

– Kako to misliš?

– Pa to s tim pokajnicima.

– Pokajnicima? – opet se začudi tata. On se danas svemu čudi.

– Ma ti premili, znaš valjda...

– Aha! Htio si reći „pokojnici“ i „preminuli“ – upali se mami žaruljica.

Zapravo im je htio reći da ne želi ići s njima na groblje. Jeza ga hvata kad se sjeti groblja. I da ne želi razgovarati o nonu Benku. I da je nesreтан što ga više nema. Umjesto toga poslušno je obukao kaput, navukao premale rukavice i uputio se s njima na najveće zagrebačko groblje, koje se zove Mirogoj. Od katedrale pa sve do Trga bana Jelačića protezao se dugačak red za autobus koji vozi na Mirogoj. Ljudi su čekali neuobičajeno strpljivo i u tišini. Nekako svečano.

